

MANON BORGEN

IN HET DIEPE

*Breng
me naar
Barcelona*

Roman

DEEL 3

Manon Borgen

Breng me naar Barcelona

In het diepe-serie deel 3

Z&K

Uitgeverij Zomer en Keuning

Dag 13: Cartagena

1.

Met een nieuw soort energie word ik om halfnacht wakker. Na twee dagen geen contact te hebben gehad met Oliver heb ik hem gisteren teruggevonden. Hij bleek toch aan boord te zijn. Zonder de hulp van Laurens was het me nooit gelukt hem terug te vinden. Eindelijk heb ik het gevoel dat ik de echte Oliver leer kennen. Ik word zelfs weer een beetje emotioneel als ik aan gisteravond denk. Hoe puur Oliver over zijn verleden vertelde. Hoe zijn moeder hem verliet toen hij pas twee was, hoe graag hij zijn moeder wil leren kennen op deze cruises en dat zijn moeder na haar laatste optreden in het theater was flauwgevallen en nu in Venetië in het ziekenhuis ligt. Ze bleek een burn-out te hebben. Gelukkig is ze alweer bij, maar de dokters willen kijken of er geen onderliggende kwaaltjes zijn. Oliver twijfelt of hij wel de goede beslissing genomen heeft. Misschien had hij toch bij zijn familie in Venetië willen blijven. Vandaag is het mijn taak om hem op sleeptouw te nemen.

Enthousiast spring ik uit bed. Ik heb Oliver terug, ik heb de antwoorden op mijn vragen en ik heb mijn missie, de to-dolijst van Kirsten, bijna voltooid. Vastberaden pak ik Kirstens lijst en streep nu ook nummer 7 af. Venetië bezoeken zonder voorbereiding was me best goed bevallen. Niks had mij immers echt kunnen voorbereiden op wat er daar gebeurd is. Nu nog snel een excursie boeken voor Oliver en mij, en mijn missie is voor mij geslaagd.

Cruise to-dolijst Lilian:

- ✓ *Help een vreemde*
- ✓ *Maak een nieuwe vriendin*
- ✓ *Maak en post een Insta-waardige foto*
- ✓ *Ga nachtzwemmen*
- ✓ *Word dronken*

Zoen iemand

- ✓ *Bezoek een stad zonder voorbereidingen*
- ✓ *Stuur een ansichtkaart naar huis*
- ✓ *Krijg een kleurtje*
- ✓ *Tut je op voor een speciale gelegenheid*
- ✓ *Leer iets nieuws*
- ✓ *Win iets*
- ✓ *Neem deel aan een excursie*

Na een korte douche stap ik in de lift naar beneden en race door de lobby naar de receptie. Ongeduldig wacht ik terwijl de vrouw achter de balie de twee mensen voor me in de rij helpt. Ik ben bang dat alle excursies voor vandaag al volgeboekt zijn, dat ik te laat ben. Ugh, ik had hier gisteren meteen na mijn gesprek met Oliver naartoe moeten gaan.

De vrouw achter de balie moet me hebben zien stressen. Ze gebaart naar me ten teken dat ik aan de beurt ben en vraagt wat er aan de hand is.

‘Ik wil graag nog een excursie boeken.’

‘Dat kan. Om welke gaat het?’

‘Is er voor vandaag nog plek vrij voor twee?’

‘Oef, voor vandaag? Dan moet ik even in het systeem kijken. Over het algemeen worden excursies zeker een dag van tevoren geboekt.’

Ik merk dat ik weer zenuwachtig met mijn handen aan mijn kleren sta te frunniken, terwijl ik de reactie van de vrouw ongeduldig afwacht. Ze tikt ontzettend veel op haar toetsenbord en klikt allerlei verschillende dingen aan. Voor mijn gevoel duurt het een eeuwigheid voor ze haar computerscherm uiteindelijk naar mij toe draait.

‘Alle bus excursies zitten vol. Het enige wat ik voor vandaag nog kan aanbieden is deze excursie.’ Ze wijst naar haar scherm. ‘Het is een fietstocht van bijna twintig kilometer. Je begint hier in de haven en fietst met een kleine omweg richting het oude centrum en door het nieuwe centrum terug. De excursie begint om halfelf. Je wordt om uiterlijk tien uur in de lobby verwacht voor verdere instructies. Andere opties voor vandaag heb ik niet.’

‘Maakt niet uit. Deze klinkt prima.’

‘Goed. Dan heb ik alleen nog wat contactinformatie nodig om de reservering compleet te maken.’

Snel vul ik een lijst in met mijn gegevens, waarna ik de vrouw bedank en weer naar mijn hut terugloop. Ik lees de informatie over de excursie door en vraag me af wat Oliver ervan zal vinden. Uit gewoonte pak ik pen en papier en stel een bericht voor hem op.

Goedemorgen!

Haast je niet, we spreken vandaag om 10 uur in de lobby af. Doe sportieve kleren aan en neem voldoende water mee. Ik heb er zin in! Tot zo! X

Ik schuif het briefje onder zijn deur door en loop daarna verder naar het café voor een stevig ontbijt.

Nog geen kwartier later zie ik Oliver het café binnenlopen. Hij loopt regelrecht naar onze vaste plek en ploft tegenover me neer. Het eerste wat me opvalt is zijn zwarte Pennywise T-shirt. ‘Als ik jou was, zou ik vandaag geen zwart shirt aandoen,’ zeg ik met een volle mond.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Daarvoor kwam ik eigenlijk hier.’

‘Waarvoor?’

‘Hiervoor.’

Hij steekt het briefje dat ik net onder zijn deur door heb geschoven naar me uit. Ik kijk ernaar, maar pak het niet aan.

‘Mooi. Je hebt mijn briefje gevonden. We hebben nog ruim een uur voor we moeten verzamelen, dus we kunnen rustig aan doen.’

‘Lilian, waarom moeten we verzamelen? Wat gaan we doen?’

‘Dit was mijn voorwaarde. We gaan op excursie.’

‘Op excursie? Waarom? Als je een gids wil, dan weet je nu toch dat ik je rond kan leiden.’

‘Gewoon, daarom. Ik wil gewoon eens zo’n excursie proberen.’

‘Oké. Een excursie. Waarom sportieve kleren? Alsjeblieft, zeg me dat we geen bergwandeling gaan maken of zo.’

‘Nee, geen wandeling.’

‘Maar?’

‘We gaan fietsen!’ Ik probeer het zo enthousiast mogelijk te brengen, maar ik zie meteen aan zijn gezichtsuitdrukking dat hij geen fan is. Ik moet mijn best doen een strak gezicht te houden. Als ik nu in de lach schiet gaat hij zeker niet mee.

‘Fietsen? Met 35 graden? Wie doet dat nou voor de lol?!’

‘Wij! Kom op, het wordt vast leuk. Weer eens wat anders.’

Als Oliver niks terugzegt, maar alleen diep zucht, ben ik bang dat hij serieus afhaakt. Het blijft een paar seconden helemaal stil en ik zoek naar woorden om deze gekke sfeer te laten verdwijnen. Zoals gewoonlijk is Oliver me voor. Hij buigt voorover en pakt razendsnel het gekookte ei van mijn bord. Hij slaat ’m stuk op de rand van de tafel en begint te eten.

‘Weet je, jij bent best Eigenwijs.’

Ik rol met mijn ogen en steek mijn tong naar hem uit. ‘Haha. Heel grappig.’

Hij kijkt me aan en glimlacht. Zonder er erg in te hebben glimlach ik terug en is de gespannen sfeer van zojuist weer verdwenen.

De rest van het ontbijt hebben we het over de cruise en wie hij hier allemaal kent. Hij staat nog twee keer op om meer eten te halen en pas om halftien gaan we naar onze hut terug om ons klaar te maken voor de excursie. Ik trek mijn zwarte sportlegging aan, maar als ik mijn balkon op stap en voel hoe warm het is, wissel ik ’m snel om voor een korte broek. In mijn rugzak stop ik alleen mijn portemonnee en een fles water. Met mijn pet op en mijn rugzak op mijn rug loop ik om tien voor tien naar de ontvangsthal.

Als Oliver niet veel later ook aankomt en me ziet zitten, zie ik dat hij z’n best doet zijn lachen in te houden. Ik weet dat ik eruitzie als een smakeloze toerist, maar *in my defence*, dat ben ik ook. Tot mijn verbazing zegt hij niks over mijn outfit, dus ik zeg ook niks over de zijne. Ook al vind ik het nog steeds dom dat hij zijn zwarte shirt heeft aangehouden.

Tien minuten later komt er een man van ongeveer begin veertig aangelopen. Hij heeft zwart haar, donkere ogen en een stoppelbaardje. Hij blijft naast Oliver staan en begroet hem enthousiast. Het valt me op dat Oliver een kop groter is. Ik kan niet plaatsen waar ik de man van ken, maar ik heb het gevoel dat ik dat wel zou moeten weten. De man knikt ook mij gedag en spreekt dan onze hele groep aan.

‘Hallo allemaal, welkom bij deze excursie. Ik ben Diego en vandaag jullie gids.’

Oliver fluistert in mijn oor dat dat de vader van Laurens is. Opeens valt het kwartje. Deze man komt me bekend voor, omdat hij precies hetzelfde haar en precies dezelfde ogen heeft als zijn zoon. Diego controleert de

namenlijst en begint met de uitleg van de tour. Vanuit mijn ooghoeken zie ik Oliver ongeïnteresseerd onderuitgezakt in zijn stoel zitten. Ik geef hem een stomp en gebaar dat hij op moet letten, maar dat lijkt niet te helpen. Zuchtend draai ik me om en focus me weer op Diego. Hij deelt nu stickers met nummer 24 erop uit en vertelt dat we deze op een zichtbare plek moeten plakken, zodat hij weet wie er bij zijn groep hoort. Ik plak de sticker op mijn borst en zie dat Oliver zijn sticker grijnzend op zijn voorhoofd geplakt heeft. Ik negeer het en loop achter Diego aan over de loopplank. Als Oliver aan het eind van de dag een witte stip op zijn hoofd heeft als hij de sticker eraf heeft gehaald, zullen we weleens zien wie er het hardst lacht.

Op de kade staan twaalf fietsen. Aan elk stuur hangt een helm. Diego vertelt dat we een fiets mogen uitkiezen en zelf de hoogte kunnen aanpassen. Ik pak de dichtstbijzijnde fiets, zet mijn helm boven op mijn pet en controleer de hoogte van mijn zadel. Uiteindelijk vertrekken we iets na halfelf met z'n allen vanuit de haven. Diego rijdt voorop, met een grote oranje vlag achter op zijn fiets, zodat we zelfs van ver kunnen zien waar hij is.

Na ruim een halfuur rijden ben ik kapot. Mijn benen voelen als lood, mijn water is al bijna op en mijn haar is nat van het zweet door de helm. Oliver kan aan me zien dat ik het zwaar heb, maar ik wil het niet toegeven. Ik had immers gezegd dat dit leuk zou worden. Nu snap ik waarom dit de enige excursie was waar nog plek was.

Als we een helling op gaan schakel ik over naar de lichtste versnelling. Ik hou mijn ogen gefocust op de weg voor me en schrik op als ik een hand op mijn schouder voel. Ik kijk opzij en zie dat Oliver naast me is komen rijden. Het lijkt hem geen enkele moeite te kosten. Met zijn hand in mijn onderrug duwt hij me omhoog. Na de afgelopen paar dagen ben ik af en toe nog steeds verbaasd als ik opkijk en hem echt naast me zie staan. Soms knipper ik even met mijn ogen en controleer ik of hij er echt nog is. Zijn warme en stevige hand op mijn onderrug bevestigt het voor mij. Ik ben zo gefocust op het fietsen en Oliver, dat ik vergeet van de omgeving te genieten.

‘Kijk, Lil.’

Ik kijk op en zie tussen allemaal half vervallen huizen in de verte het amfitheater. Een grote halve cirkel met allemaal traptreden waar het publiek vroeger kon zitten om naar een voorstelling te kijken. Als we niet veel later

naar beneden rijden, komen we snel dichterbij. Het amfitheater is nog groter dan ik gedacht had. Er passen denk ik wel honderden mensen in. Diego stopt er vlak voor en gebaart dat we even op adem kunnen komen. We parkeren onze fietsen en zoeken een plek in de schaduw. Diego begint te vertellen dat de stad Cartagena tussen verschillende bergtoppen ligt. Door deze locatie hebben de Romeinen hier vroeger veel nederzettingen gebouwd. Het amfitheater is een van die nederzettingen die er nog steeds staat.

Als we het theater bekeken hebben, stappen we weer op de fiets en rijden in een slakkentempo door de oude stad. De gebouwen zien er hier zo oud uit, dat ik bang ben dat alles instort als het hier een keer stormt. We komen langs een deel van een oude stadsmuur waarin prachtige oude bogen zijn verwerkt en even verderop zijn nog ruïnes van een Romeinse weg. We rijden door naar het nieuwe centrum van de stad en ik ben blij te zien dat de architectuur er steeds beter uitziet. De gebouwen zijn nog steeds even prachtig, maar een stuk steviger.

In het nieuwe centrum stoppen we met de groep voor een ijsje. Met deze hitte en na deze inspanning klinkt het idee van een ijsje me als muziek in de oren. Ik spring van mijn fiets en loop als eerste de ijssalon in. Er gaat een harde bel af als ik binnenkom en ik word verwelkomd door de heerlijke geur van vanille. Het water loopt me bijna letterlijk in de mond.

‘Hola hermosa.’

‘Sorry?’ Er staat een man van een jaar of veertig achter de toonbank. Hij kijkt me aan met een blik die ik niet kan plaatsen.

‘Te ves tan dulce como mi helado.’

‘Uh... English?’ stamel ik.

De man begint te lachen en zegt nog iets wat ik niet kan verstaan. Op dat moment hoor ik de harde bel van de voordeur afgaan en ben ik opgelucht om Oliver te zien.

‘Lilian! Je moet wel je fiets op slot zetten. Je kunt niet zomaar naar binnen lopen.’

O ja, juist... Ik zie dit als een kans om weg te lopen, maar zodra ik aanstalten richting de deur maak, begint de man achter de toonbank weer te praten.

‘Belleza, puedo darme tu número de teléfono?’

Eerst doe ik net alsof ik de man niet hoor en loop met grote stappen naar de deur. Pas als ik Oliver in vloeiend Spaans iets hoor zeggen, draai ik me om. De man achter de toonbank kijkt verbaasd en schept snel twee ijsjes voor Oliver. Oliver pakt de ijsjes aan zonder te betalen en komt dan op me aflopen. Hij reikt me een van de ijsjes aan en slaat dan zijn vrije arm om mijn middel en trekt me naar zich toe. ‘*Vamos bebé,*’ zegt hij met een knipoog tegen mij.

Ik weet niet wat hij doet, maar ik speel maar al te graag mee en sla ook mijn vrije arm om zijn middel. Als Oliver me buiten weer loslaat vind ik het zelfs jammer.

‘Die man zei ook al rare dingen voordat je binnenkwam. Ik snapte er niks van!’

‘Een knappe, jonge toerist, alleen... Die proberen ze altijd te verleiden. Al denk ik dat hij jou de volgende keer wel met rust laat.’

‘Oh bah! Ik wil niet eens weten wat hij allemaal gezegd heeft.’

‘Tja... Ik snap wel dat hij interesse in je heeft hoor, Lil.’ Plagerig steekt hij zijn tong naar me uit en ik voel plots dat de vlinders in mijn buik die ik deze vakantie zo goed heb weten te onderdrukken wakker worden. Snel zoek ik afleiding en begin aan mijn ijsje te likken. Vanille. Precies waar ik trek in had.

Het is al halfvier als we eindelijk terug op het schip zijn. We hebben met de hele groep nog uitgebreid tapas gegeten in het centrum en daarna hadden we een uur om zelfstandig door het centrum te dwalen. Oliver en ik zijn de grote winkelstraat afgelopen en hebben vooral veel etalages bekeken. Daarna zijn we met de groep teruggefietst naar het schip. We kwamen langs het prachtige stadhuis, Palau Consistorial, dat door de drie gevels een soort driehoekvorm heeft. De gevels zijn van marmer met prachtige decoraties en grote ramen. Als er ergens op de wereld echt een prins op het witte paard bestond, dan zou hij in zo’n kasteel wonen. Vanaf mijn balkon kan ik het stadshuis in de verte nog net zien. De zon schijnt er prachtig op en ik kan er wel uren naar staren, net alsof ik even zelf deel uit mag maken van een feelgood romcom.

Ik schrik op als ik mijn telefoon voel trillen. Als ik zie dat het Kirsten is die me belt en niet Oliver, merk ik dat ik baal. Snel duw ik die gedachte weg. Oliver heeft in de bar met Laurens afgesproken. Waarom zou hij mij

nu bellen? We hebben elkaar net nog gezien en gesproken. Ik schud met mijn hoofd, alsof ik mijn gedachten er letterlijk uit kan schudden en neem op.

‘Hè hè. Waarom duurde dat zo lang?’

‘Hoi Kirsten.’

‘Hoi klein zusje! Het wordt eens tijd dat je op je telefoon kijkt! Waarom beantwoord je mijn appjes niet?’

‘Omdat ik druk was vandaag.’

‘Oeh druk? Met wat? Of kan ik beter vragen met wie?’

‘Kirsten!’

‘Wat? De laatste keer dat wij elkaar spraken was je wanhopig op zoek naar je verloren prins. Ik wil weten hoe het verhaal verdergaat! Je kunt me niet zo in spanning laten, Lil.’

‘Oké. *Fair enough*. Ja, ik was met Oliver vandaag.’

‘YES! Ik wist het! Papa en ik dachten wel dat je ’m terug zou vinden. Mama en Don gaven je geen schijn van kans.’

‘Wacht, wat? Je hebt het aan iedereen verteld?’

‘Wat dacht jij dan? Mijn zusje, de grijze muis, is in haar eentje op cruise door Europa en gaat achter een jongen aan die ze net een week kent. Natuurlijk vertel ik dat! We willen toch allemaal weten hoe het met je gaat?’

‘Ik stuur toch steeds foto’s naar jullie?!’

‘Ja, van de omgeving. Wij willen foto’s van Oliver!’

‘Kirsten. *No way*. En ‘een grijze muis’? Thanks hey.’

‘Lilian, ik bedoel het niet als een belediging, maar geef toe... Zoveel bijzondere dingen maak je normaal gesproken niet mee.’

‘De afgelopen twee weken waren net een achtbaan, Kirsten. Je hebt geen idee wat ik hier meemaak. En trouwens, je lijst? Die heb ik af. Je mag me dus geen grijze muis meer noemen. Nooit.’ Triomfantelijk loop ik naar mijn bureau en streep ook nummer 13 van de lijst.

Cruise to-dolijst Lilian:

- ✓ *Help een vreemde*
- ✓ *Maak een nieuwe vriendin*
- ✓ *Maak en post een Insta-waardige foto*
- ✓ *Ga nachtwemmen*

- ✓ *Word dronken*
- ✓ *Zoen iemand*
- ✓ *Bezoek een stad zonder voorbereidingen*
- ✓ *Stuur een ansichtkaart naar huis*
- ✓ *Krijg een kleurtje*
- ✓ *Tut je op voor een speciale gelegenheid*
- ✓ *Leer iets nieuws*
- ✓ *Win iets*
- ✓ *Neem deel aan een excursie*

Het blijft even stil aan de andere kant van de lijn. Kirsten is nooit stil. Kirsten heeft altijd een weerwoord. Mijn glimlach wordt groter en ik weet dat ik haar verbaasd heb, haar verwachtingen overtroffen heb. Mijn missie is geslaagd. Ik ben niet meer het kleine zusje, niet meer de grijze muis. Even hoor ik wat gedempte stemmen op de achtergrond, wat geschuifel en dan het klapperen van een deur.

‘O MY GOD, LILIAN!!’

‘Kirsten! Niet zo schreeuwen! Waar ben je?’

‘Ik ben naar buiten gelopen, ik denk niet dat mijn baas wil dat ik door het kantoor schreeuw.’

‘Haha, je hoeft toch ook niet te schreeuwen.’

‘Ik wil álles weten! Vertel me hoe je Oliver gisteren teruggevonden hebt en hoe jullie daarna gezoend hebben.’

‘O. Nou. Oliver was bij zijn moeder in het ziekenhuis, maar nu is hij terug op het schip. We zagen elkaar gisteravond weer na twee dagen. We hebben vandaag samen een excursie gevolgd en nee, we hebben niet gezoend. Dat was alles.’

‘Oké ho, wacht. Jullie hebben niet gezoend? Lilian Bosman, wie heb jij dan wel gezoend? Wat heb ik gemist?’

Ik zucht diep, loop naar mijn bed en laat me achterovervallen.

‘Kirsten. Ik heb niemand gezoend.’

‘Maar? Je zei dat je mijn lijst af had! Jij leugenaar!’

‘Ja, ik weet het. Ik heb de lijst ook af. Voor mij is de lijst af, Kirsten. Ik heb alles gedaan van je lijst, behalve iemand zoenen. Dat, dat gaat gewoon te ver.’

‘Wat een anticlimax, zeg! We hebben het er later nog wel over. Ik moet weer verder. Geniet nog van je laatste dagen en tot snel.’

‘Zal ik doen. Tot snel, Kir.’

‘Lil?’

‘Ja?’

‘I love you.’

‘Love you too.’

‘Ik ben blij voor je dat je hem weer gevonden hebt.’

Ik sluit mijn ogen en blijf nog even op mijn bed liggen. Kirsten heeft gelijk. Ik heb mijn familie en vrienden amper gesproken en op de hoogte gebracht, maar dat is een goed teken. Toch? Dat is een teken dat ik hier nu in het heden leef en niet in hun wereld daar. Ik vertel alles wel als ik over een paar dagen weer thuis ben. Een paar dagen... Ik tel de dagen in mijn hoofd. Overmorgen ga ik in Barcelona al van boord... Dan blijf ik daar nog een nacht en vlieg ik op 9 augustus terug naar huis. Bij de gedachte dat ik over een paar dagen weer thuis zit, krijg ik buikpijn. Ik wil niet naar huis. Nog niet. En dat komt door maar één ding, of eigenlijk, iemand.